

НАЦЫЯНАЛЬНАЯ БІБЛІЯТЭКА:

Артыкул 3.

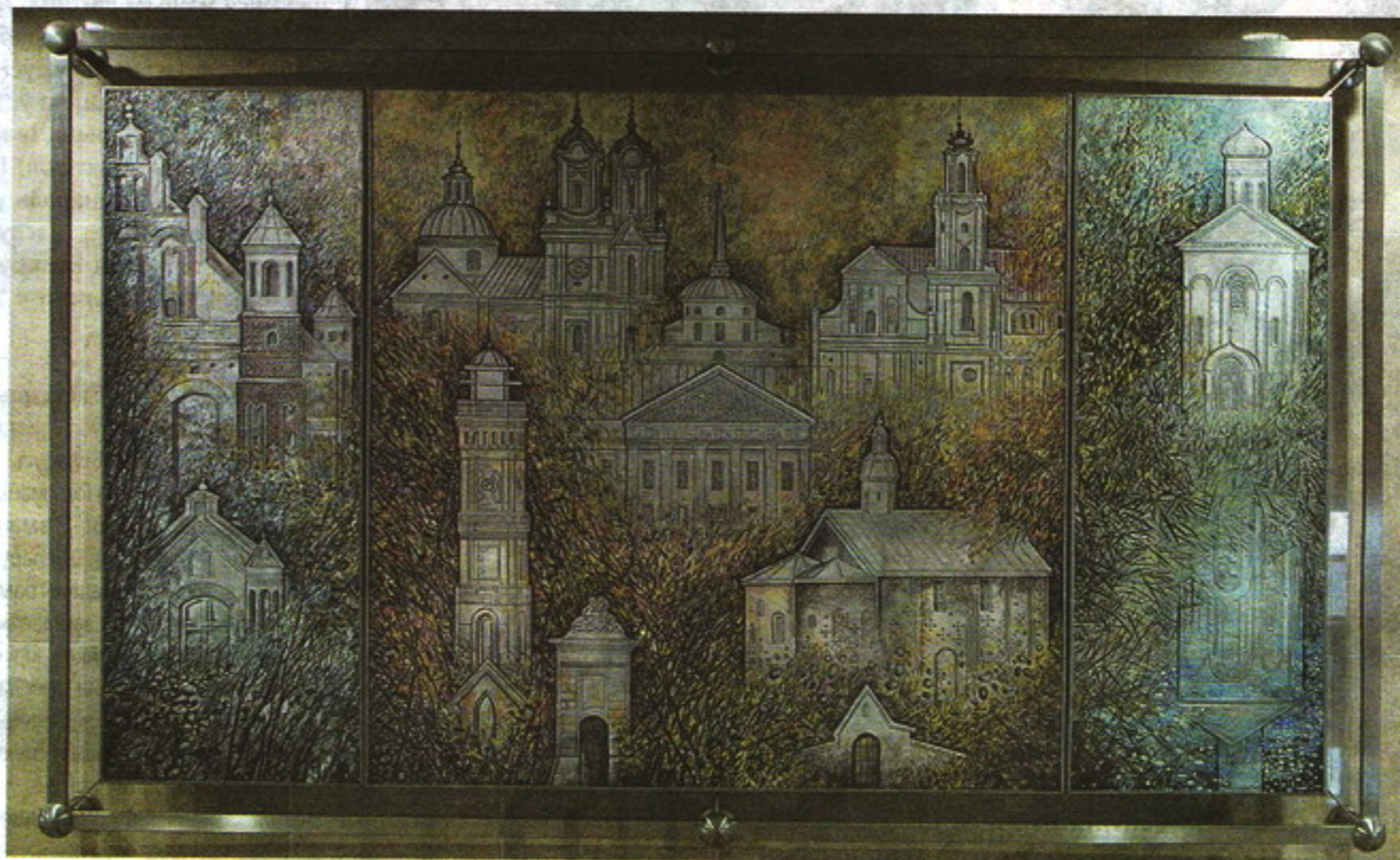

Сёння мы заканчваем “выяўленчы расказ” менавіта пра станковы жывапіс “кальцавых калідораў” Нацыянальнай бібліятэкі Беларусі. Дзве жывапісныя кампазіцыі, якія пакуль не ўвайшлі ў прастору нашага аповеду, мы прадставім пазней, таму што яны на момант выхаду ў свет гэтага нумара “К” знаходзіліся яшчэ ў стадыі завяршэння ў майстэрнях мастакоў і таму не былі разгледжаны камісіяй Міністэрства культуры РБ па канчатковай прыёмцы твораў бібліятэкі.

У сённяшнім нумары свае карціны “каменціруюць” В.Ціханаў, Г.Жарын, С.Дамарад, Ю.Багушэвіч, А.Суша — вядомыя мастакі-манументалісты, якія актыўна працуюць і ў станковым жывапісе.

Як нам стала вядома, афіцыйнае адкрыццё бібліятэкі плануецца на 9 ліпеня. Аднак пра творы выяўленчага мастацтва, якія з’яўляюцца важнай эстэтычнай часткай архітэктурна-прасторавага ансамбля інтэр’ера бібліятэкі, мы будзем расказаць, як і абяцалі, і ў наступным нумары, і пасля вялікага свята ў культурным жыцці нашага народа — адкрыцця унікальнага Храма Ведаў.

Б.К.

Жывапісец Віктар ЦІХАНАЎ:

— Мой трыпціх называецца “Караблі часу”. У аснове назвы я выкарыстаў паэтычную метафару з верша У.Караткевіча “Дзе мой край”: “...дзе Сафія плыве над Дзвіной, нібы карабель...”. Хаду часу як змену гадоў я пе-

радаў праз розную колеравую гаму ў кожнай частцы трыпціха: па гэтай колеравай рэльефнай стыхіі “плывуць” строгія і вытанчаныя формы знакамітых помнікаў Беларусі. Левая частка кампазіцыі — царква абарончага тыпу ў Малым Мажэйкаве XV ст. У цэнтры — архітэктурны вобраз Гродна — Каложы XII ст., барочны Фарны касцёл XVII ст. і Новы замак (Каралеўскі палац XVIII ст.). У правай частцы — Спаса-Еўфрасіннеўская царква ў Полацку, якая нібы лунае ў прасторы. Работу выканаў у характэрнай для старадаўняй беларускай іконы тэхналогіі разьбяно-

Жывапісец Сямён ДАМАРАД:

— Ідэя маёй карціны “Адвечнае” — адзінства прыроды і народнай творчасці.

На ўсім працягу існавання чалавецтва чалавек заўсёды чэрпаў натхненне ў прыродзе, вучыўся ў яе мудрасці, разуменню характэрнага і мэтазгоднасці.

У аснове твора — алегарычныя ручнікі, якія ўпісаны ў тканіну кампазіцыі.

Дэкаратыўныя і рэальныя пластычныя формы — чаргуюцца — ствараюць агульную структуру вясковага вобраза зямлі Віцебшчыны, якая ўбірае ў сябе памяць далёкіх продкаў і памяць аб Вялікай Айчыннай вайне, песенны лад адвечных пейзажных рытмаў, блакітных азёраў і бясконцых залатых палёў.

Ручнік, як дарога жыцця, з’яўляецца галоўным атрыбутам абраднасці, а карагод — як імкненне да ўсеагульнага аб’яднання людзей.

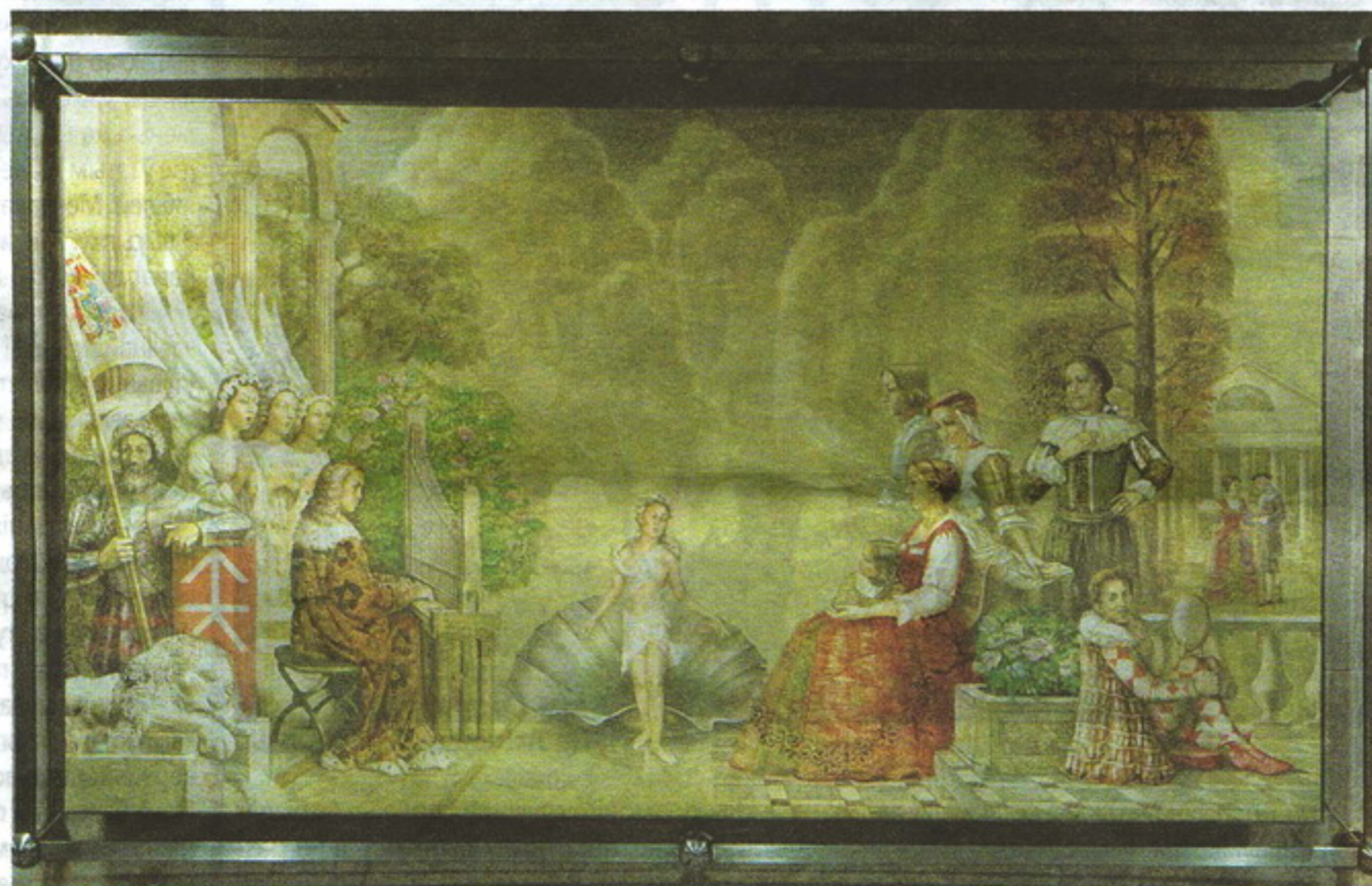

МАСТАЦКАЯ ПАДЗЕЯ Ё ІНТЭР'ЕРАХ

Жывапісец Алесь СУША:

— Мая шматфігурная кампазіцыя называецца **"Кір-маш"**. Гэта Магілёў канца XIX — пачатку XX ст. Хацелася паказаць, як жылі і што адчувалі простыя гараджане і гараджанкі Беларусі на пераломе двух стагоддзяў. І тут асабліваю ўвагу я ўдзяліў не толькі ўласна распрацоўцы вобразаў маіх герояў, але і спецыфічнаму каларыту, які па сваім духу нагадвае чорна-белае кіно і старыя дарэвалюцыйныя фатаграфіі, што яшчэ захаваліся ў шуфлядах нашых дзядоў і бабуль. Канешне, прыйшлося дэталёва вывучыць шляхецкае і вясковае адзенне таго часу, матэрыяльныя атрыбуты, звязаныя з гандлем, характэрную магілёўскую архітэктуру і, галоўнае, адчуць унікальную духоўную аўру, у якой дзейнічаюць мае персанажы...

Жывапісец Юрый БАГУШЭВІЧ:

— **"Тэатр М.К.Агінскага"** — так называецца мая карціна. Яе сюжэт — з канца XVIII стагоддзя. Міхал Казімір Агінскі — дзяржаўны дзеяч Рэчы Паспалітай, кампазітар, пісьменнік, мецэнат. У сваім маёнтку ў Слоніме ў 70-ыя гады стварае прыдвор-

Жывапісец Генадзь ЖАРЫН:

— У аснову кампазіцыі **"Край блакітных азёр"** я паклаў вобраз Браслаўскага запаведніка як унікальнай з'явы прыроды. Маю ўвагу прыцягнула велічная прыгажосць, цудоўнасць і чысціня гэтага казачнага куточка зямлі, якое яшчэ старажытныя грэкі назвалі **"краем блакітных азёр"**. Я хацеў перадаць глядачу адчуванне і зачараванне гэтай прыродай, а дзейства карціны пабудаваў праз вобразы Вясны і Восені, каб тым самым паэтычнай мовай зацвердзіць гарманічнае яднанне чалавека і прыроды.

ную тэатральную трупу, у якой працавалі італьянскія, нямецкія і польскія спевакі, прыгонны хор і балет, існавала і музычная школа. У рэпертуары тэатра было 60 опер, 18 балетаў, 3 музычныя камедыі і сотні сімфоній і іншых музычных твораў. Слоні́мскі тэатр Агінскага быў на той час адным з лепшых у Еўропе. Тут працаваў і **"пльвучы тэатр"** на баржах на Агінскім канале, потым быў пабудаваны **"Дом оперы"** з вялікай сцэнай для барочных спектакляў з удзелам артыстаў і нават коннікаў. Частка сцэны затаплялася вадой і па ёй плавалі лодкі.

Былі і водныя феерыі, і фантаны з бенгальскімі агнямі.

У сваёй кампазіцыі я і адлюстравалі кавалачак жыцця гэтага унікальнага тэатра: момант нараджэння Венеры. У левай частцы — сцэна і хор, арган; у правай — сямейства Агінскіх у час прадстаўлення спектакля.